

Brancher, som jeg skal tillade mig at nævne, nemlig hele Behandlingen af Alimentations-sager; jeg seer ikke, hvorfor Amtshusene skulle have med dem at gjøre. De kunne godt henvises til Underøvrighederne, men jeg skal dog sige, at uagtet man paa denne Maade kan lade Amtshusene Arbejde og erstatte dem, hvad de faae mere, erkjender jeg, at et Tilfald vil være absolut nødvendigt. Hvad der imidlertid for mig er Hovedsagen her, er, at det er fornuftigt, rigtigt og i Statsborgernes Interesse, at de locale Autoriteter faae saamange Afgjørelser som muligt i deres Hænder, thi selv med den bedste Villie er det ikke muligt for Ministeriet eller Regjeringen herinde at afpasse enhver Afgjørelse efter de concrete Omstændigheder. Man siger, at det er af Bigtighed, at der er Eenhed, at der følges Principer i Administrationen, og jeg siger Ja dertil; men jeg vil dog ikke ansee dette for Hovedsagen. Jeg troer meget mere, at Opgaven for en dygtig Administration er at træffe de concrete Tilfælde og at afgjøre dem rigtig, selv om dette ikke saa ganske maatte harmonere med andre Afgjørelser; men selv denne Indvending vilde let kunne afhjælpes ad andre Veie end netop ved at samle alle disse Sager i Ministeriet. Naar der da spørges, om det Princip, det Dnske, som jeg her har tilladt mig at udtale, er Noget, som jeg kunde ønske, at et tilkommende Udvalg og Thinget her med Kraft skulde sætte igjennem i Anledning af det foreliggende Lovforslag, saa svarer jeg i Genhold til, hvad jeg alt har yttret: Nei, jeg troer vel, at der i det foreliggende Lovforslag findes enkelte Smaa ting, enkelte mindre Brancher af den hele Administration, som man, ved at forhandle med de vedkommende Ministerier og ved gjenfærdig Smødelommen, maatte allerede nu kunde faae henviset til de locale Autoriteter, men dersom man her i Løbet af en Session vil begynde at omorganisere den hele Administration, mener jeg rigtigt nok, at den Propheti, som igaar blev udtalt af min ærede Sidemand (Wille), sikkert vil gaae i Opfyldelse. Det vilde heller ikke være rigtigt, hvis Rigsdagen her vilde gribe Initiativet til at lave et saadant heelt nyt Massineri. Det er netop det, man kalder at være

Doctrinair, men jeg troer ikke, at det ærede Thing just synes om at faae denne Retegnelse. Det er at være Doctrinair, at man vil rasere alt det Bestaaende og lave noget heelt Nyt, imedens man fornuftigvis skal bruge af det Gamle, hvad man har, og successive see at forbedre det i de nye Retninger, som ere ønskelige. — Da jeg har taget Ordet og tilladt mig at antyde en Retning, hvori jeg mener, at Rigsdagen overfor Regjeringen bør udtale et bestemt Dnske om at see Administrationen decentraliseret, maa det være mig tilladt endnu at fremhæve et Par Punkter, hvilke jeg ogsaa troer at burde betegne som nedarvede fra den tidligere Tilstand. Jeg haaber, at det, jeg her siger, ikke skal saare Noget personlig; thi dertil har jeg aldeles ikke sigtet; men jeg troer, at der indenfor det røde Husets Mure er mangen en Levning fra den tidligere Tilstand, som det efter min Mening vilde være heldigt at faae affattet, og som det vist heller ikke vilde være saa vanskeligt at affatte. Dette gjælder saaledes det store Skriveri, denne Overbeholden af Skriveri, som er omtalt ved de locale Embeder, men som ogsaa gjør sig gjældende indenfor Ministeriets Mure. Jeg tør ikke tale af egen Erfaring; men jeg troer, at der mellem de forskjellige Contoirer under de samme Departementer, mellem de forskjellige Departementer og mellem de forskellige Ministerier føres lange Correspondancer, som saa opbevares i de forskellige Arkiver. Dette kan maatte være meget ordentligt og rigtigt fra en vis Side betragtet, men det er vistnok ikke heldigt i det Hele taget, idet det opholder Sagerne til stor Skade for dem, som ere interesserede i en hurtig Afgjørelse af dem. Jeg mener, at det vilde være heldigt, om det ærede Ministerium vilde arbejde hen paa, at Alt, hvad der findes indenfor den røde Bygning, blev ligesom eet Contoir, saaledes at den One kunde tale mundtlig med den Anden om Sager, og at disse kunde finde en Afgjørelse fra de forskellige Sider, hvorfra en Sag skal sees, uden lange Correspondancer, som fylde Arkivet. — Der er endnu eet Punkt, som jeg troer at maatte fremføre, men ved hvilket jeg atter gjentager min Bøn om, at ikke nogen Enkelt vil søle sig saaret. Jeg har selv ingen Erfaring i den